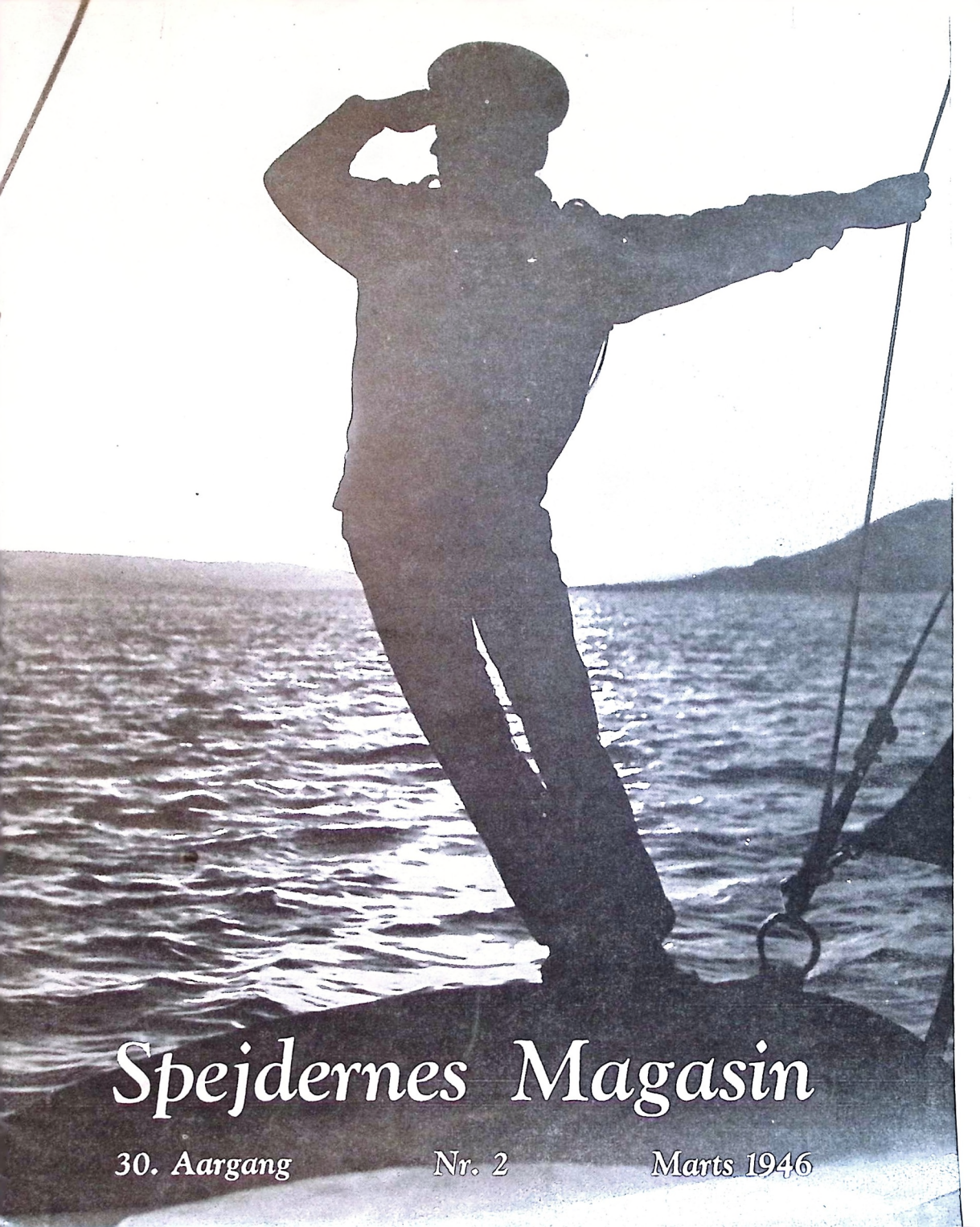

Spejdernes Magasin

30. Aargang

Nr. 2

Marts 1946

VED LEIR- BAALET

»HAM-DER-SER-I-MØRKE«

Det engelske Ord »Scout« betyder ikke »Spion« men »Spejder« og er Betegnelsen for en Soldat, som sendes frem for at udforske Fjendens Stillinger. En Amerikaner, Frederick Burnham, gjorde Tjeneste som Spejder i den engelske Hær i Sydafrika samtidig med, at Baden-Powell var i Tjeneste der. Han var enestaaende til denne Spejdertjeneste i Hæren, og han udførte næsten alle sine Bedrifter om Natten. Der er skrevet en hel Bog om hans Oplevelser. Den er udgivet af den amerikanske Spejderchef og er vel værd at læse for dem, der kan Engelsk.

Vilde Folkelag har en Evne til at kalde fremmede ved Navne, der svarer til karakteristiske Træk ved dem, og Matabelestammen brugte Navnet: »Ham-der-ser-i-Mørke« om Burnham, hvad man ved fra en af Matabele Hovdingene, som sagde om ham:

»En Mand var lille og bar en bred, stiv Hat, som man siger kun bæres af en stor, hvid Stamme langt borte fra det engelske Kongerige. Han red paa en stor Hest. Nogle af mine unge Mænd kendte ham. Han red altid om Natten og er den Hvide Englands Øje. Vi kalder ham: »Ham, der ser i Mørke«.

NATMARCHEN

En af Proverne til 1' Klasses Mærket er netop at finde Vej i Mørke; efter Kort at kunne tilbagelægge 7 km om Natten ad Veje, Markstier og Skovstier i ukendt Terræn. Saa kræves der, at man kan bruge sine Øjne, og at man kan læse sit Kort. Kan man klare denne Prove, er man en god Kortlæser; ja man kan sige, at det er Proven paa en god Kortlæser.

Man skulde jo synes, at er man en god Terrænsportsmand, der kan finde selv de mindste Stier og de mest skjulte Grøfter ved Dagslys, saa vil man ogsaa kunne klare sig om Natten. Men det er en Misforstaaelse; man kan nemlig ikke se saa langt som om Dagen, og mange andre Hjælpemidler til en hurtig Orientering mangler man om Natten. Det kræver stor Øvelse at finde frem udenfor de afstukne større Veje, og man maa ofte bruge Følelsen i sine Fødder til at afgøre, om man er paa en Sti eller paa Skovbund, og har man travlt, skal man ikke

lede efter Skovvejen ved at se paa Jorden, men ved at følge Lysningen mellem Trætoppene. Afstandene kan man ikke bedømme med Synet, men man maa have paa Følelsen, hvor lang Tid man har bevæget sig i en bestemt Retning for at kunne følge Afstandene paa Kortet.

Jeg har i min Trop gennem Tiderne haft flere Spejdere, som var aldeles fremragende til

Nattevandring, og paa Natøvelserne kunde de føre deres Patruljer sikkert og hurtigt gennem ethvert Terræn, ja, kunde endog skyde Genvej tværs gennem Terrænet, hvad der kræver en kolossal Færdighed og Øvelse. Prøv det selv engang og se, hvor vanskelig det er om Natten.

Har nogen af jer Lejlighed til at komme paa Week-end i Hytte eller Lade i denne Tid, saa skulde I benytte de lange, mørke Aftener til Natorientering. Begynd med en ganske simpel Øvelse, som nok vil falde falde de fleste Begyndere vanskelig. Tag 10 Pinde med og gaa ud i Skoven, mens det endnu er lyst. Sæt Pindene forskellige Steder i Skoven og gaa saa, naar det er blevet mørkt, ud hver

for sig og prøv, om I kan finde jeres Pinde, saa vil I erfare Forskellen mellem Orientering ved Dagslys og i Mørke. Og jeg føler mig ganske overbevist om, at I vil »faa Blod paa Tandene« og senere prøve vanskelige Opgaver, saa at I bliver Kortlæsnings-Ekspert, og de kendes paa den hurtige Orientering i Mørke, mens enhver nogenlunde god Spejder kan følge et Kort, naar Solen skinner.

EN VANSKELIG OPGAVE

i Natorientering har 1. Københavns Divisionen flere Gange sat sine Patruljer ud paa. Der maatte ikke bruges Kompas og Lommelygte. Man skulde derfor orientere sig med Hensyn til Verdenshjørnerne, efter Stjernerne eller Blæsten, og i Stedet for Lommelygte anvende Tændstikkerne, som kun blev udleveret Patruljerne i begrænset Antal.

Det er en værdig Opgave for dygtige Patruljer, og den kan enhver Trop prøve med sine egne Patruljer, inden den udfordrer en Nabo-Trop til en saadan virkelig krævende Spejderdyd.

Frederick Burnham
tegnet af Baden-Powell.

on Holm

EN NY TID ER BEGYNDT

I de 6 Aar der nu er lagt bag os, er det utallige Gange hændt, at der er uddelt Jernkors og andre Udmærkelsestegn for at have slaet Mennesker ihjel eller for at have ødelagt andre Menneskers Ejendom. Vi er nu begyndt paa det første Fredsaar, og vi vil tage det som et godt Varsel, at vi i to Divisioner kunde begynde Aaret ved at overrække Solvorkorset for Livredning og Medaljen for rask Daad til to Spejdere, hvoraf den ene havde reddet et Menneskeliv, og den anden bragte fremmede Menneskers Ejendele i Sikkerhed under meget vanskelige Forhold.

En Søndag Formiddag i November opstod der Ild i Taget paa en gammel Ejendom i Holbæk. Beboerne maatte hastigt forlade Lejlighederne med de mest værdifulde Ejendele i Hænderne. Der var en Overgang ved at opstaa Panik mellem Beboerne, der stod og fulgte Brandens Udvikling.

Det var dog ikke alle, der nøjedes med at betragte Ulykken. Flere unge Mænd arbejdede Side om Side med Brandmændene, der hurtigt kom til.

Særligt udmærkede Walther Jørgensen sig. Han er 13½ Aar og Spejder i Kong Skjolds Trop. Paa Vejen hjem fra Formiddagsmøde i »Skjoldborgen« kom han forbi Ejendommen, hvori der var Ild, og uden Røgmaske, blot med sit Spejderhalstørklæde om Munden, vovede han sig op paa Taget. Her trængte han ind i flere af Lejlighederne og reddede den ene Genstand efter den anden ud af Flammerne og sendte dem ned til Folkene i Gaarden. Saaledes blev han ved, indtil han udmattet af Røgen maatte kravle ned.

Det var rask og modigt gjort af Walther, og hvad I skal lægge Mærke til: Han huskede at tage et vaadt Tørklæde for Munden. Det har I ogsaa lært, og det bør I ogsaa huske ved en lignende Lejlighed.

Walther har for sin behjertede Optræden faaet tildelt Korpsets »Medalje for rask Daad« og hans Navn er indskrevet i Korpsets Æresbog. Han har kastet Glans over Spejdernavnet.

Walther
Jørgensen

Svend Ove
Petersen

Svend Ove Petersen er Patuljeassistent i Gjængerne i Bernstoff Divisionen.

Nytaarsdag 1945 — han var dengang 16 Aar — reddede han en ung Pige fra at drukne. Sammen med en Kammerat var han ude at løbe paa Skøjter paa Emdrup Sø, da han hørte Raab om Hjælp. En ung Pige var gaaet gennem Isen og kunde ikke komme op ved egen Hjælp, da Iskanten hele Tiden knækkede under hendes Forsøg paa at hale sig op.

Svend Ove lagde sig paa Maven og krøb ud mod hende med en Stok i Haanden; han fik nogle andre til at lægge sig paa Maven og holde ham i Benene, saa at han var sikker paa at kunne faa Pigen halet ind.

Efter nogle forgæves Forsøg fik Pigen fat i Stokken, og Svend Ove trak hende op paa den faste Is.

For denne Redningsdaad har han faaet tildelt Korpsets Solvorkors for Livredning, og hans Navn er indført i Æresbogen.

Svend Ove handlede resolut — og han vidste, hvordan han skulde gaa frem. Han var beredt.

Krybskytter i Skoven

Af JENS HVASS . Tegningen: Oskar Jørgensen

Skyttens Bolig laa smukt midt i den store Skov. Et beskedent, straaetækt Hus med smaa Vinduer og en lille, skæv, grønmalet Dør. Op til Udhuset var der indrettet Hundegaarde, hvor Jagthunde af forskellige Racer Dagen igennem gøede om Kap og sprang op ad Staaltraadsvæggen, saa snart der viste sig nogen i Nærheden. Skytten havde en Smule Ekstrafortjeneste ved at opdrætte Hunde for Jægere Landet over og var meget respekteret for sin Dressur, selv om man vidste, at han kunde være noget haard overfor Hundene. Længst mod Øst var der indrettet en særlig stor Hundegaard for Schäferhunden »Kings«, Skyttens Yndlingshund, der var opdraget som Politihund.

Skytte Krems var stor og bredskuldret og stærk som en Bjørn. I det daglige var han yderst fredsommelig og kom godt ud af det med Egnens Folk og med Distriktets Skovfogeder; men var der nogen, der vilde hans kære Vildt noget ondt, kunde han blive saa gal i Hovedet, at man helst skulde holde sig lidt paa Afstand af ham en Tid.

Det var imidlertid længe siden, at der havde været Uro paa Revieret, og Krems havde derfor roligt kunne fodre sit Vildt og bekæmpe Rovvildtet, saaledes som det nu engang var hans Op-gave. Eller han tog ud tidligt om Morgen for at tælle Hjortevildtet eller for om muligt at nedlægge en utrivelig Kronkalv eller en udlevet Hind.

I Aften var han ude efter en gammel Gold-

hind, som ikke havde sat Kalve de sidste 2 Aar. En halv Times Tid før Solnedgang havde han sat sig for Enden af en af de nylig ophuggede Pürschstier, tændt sin Pibe og kiggede nu ud over en stor Kulturflade med unge Granplanter, der lige kunde stikke Hovederne op over det stride Græs.

Vejret var godt og Himmelen smuk med gyl-denrødt belyste Skyer. Skytten sad i sine egne Tanker. Han tog med Mellemrum Kikkerten for Øjet for at se, om den Rudel Kronvildt, som om Dagen holdt til i den tætte Grankultur mod Nord, snart skulde træde ud og gaa i Gang med at græsse paa Lysningen foran. Klokken var allerede mange, og paa denne Tid plejede hele Rudlen at være ude. Han vidste det jo saa nøje fra saa mange tidligere Aftener, naar han havde haft en Gæst med ude og pludselig kunde hviske: »Pas nu paa, om 2 Minutter kommer de første Hinder ud« og saa lidt senere: »Nu kommer den gamle Hjort«. Det plejede at passe paa Minuttet Men nu i Aften var det blevet helt mørkt, og der havde endnu ikke vist sig noget Vildt paa en af Revierets sikreste Kron-vildtpladser. »Der maa være Uro i Skoven«, tænkte Skytten og gled næsten lydløst gennem den mørke Skov ned mod sit Hus.

Han nævnte det for sin Kone om Aftenen, men forklarede hende samtidigt, at det næppe kunde være strejfende Hunde. Folk skulde nok

(fortsættes Side 29)

NYT fra Færøerne

Blade fra Skótalíðið Fløtt's
Dagbog 1941—1945

1942

1. Maj oprettes fire Patruljer, og nye Dreng indmeldes i disse, saaledes at Troppen kommer op paa 25.
- 9.—14. Juli deltager efter Invitation 9 af vore Spejdere i en Sommerlejr hos S.S.B., denne Gang med Station paa Sandøen. Dette giver vor Trop Adgang til at vinde praktisk Erfaring paa Lejrspørgs Omraade.
- 18.—25. August arrangerer Troppen sin første Sommerlejr i Nærheden af Kvalbo. Vi er 15 Deltagere, der alle gaar op i Lejrvirksomheden med Liv og Lyst. Vinteren finder os beskæftiget med al Slags Spejderarbejde, herunder et Kursus i Nødhjælp og Sløjd.

1943

- 16.—23. Juli ligger Troppen i Sommerlejr ved Sunnbo; der er 19 Deltagere, og vi faar Besøg af 8 Rovere fra Thorshavn, der er paa Vandretur hernede.

1944

19. Februar tilstedes der nye Dreng Adgang til Troppens Patruljer.
6. September afslutter Troppen Bortlodning af 1 Skibsmodel med Nettovinding paa Kr. 876,00, der bliver hensat paa Byggefond. Om Aftenen kapros der med Troppens Robaad mellem to Hold Spejdere, paa en Distance af 1000 m; det vindende Hold bruger 5 Min. 20 Sek.
22. December fejrer Troppen Jul med Sketch Underholdning og et hyggeligt Kakao- og Kagebord.

1941

22. Marts oprettes Troppen af 8 Dreng med Gunnar Petersen som Leder.
31. Marts aflægger samtlige Stiftere af Troppen Spejderløftet til Tropsføreren i Skótalid Sigmund Brestissonar. Troppen og dens Førere er anerkendt af et Tropsraad, bestaaende af 5 Medlemmer.
- 5.—12. Juli deltager 9 af vore Spejdere i Sommerlejr hos S.S.B. med Station paa Ejde.

1945

3. Februar opretter vi et Bogudlaan for Troppens Spejdere.
17. Marts fejrer Troppen sin Bestaaen og Oprettelse siden 22. Marts 1941 med Festbord og Underholdning for 300 Gæster.
- 17.—27. Juli er vi paa Vandrelæjr i Vaagoen, Myggenæs og Ejde. Besøg i Thorshavn, hvor vi er S.S.B.'s Gæster. Deltagerantallet er paa 45, herunder nogle S.S.B. Spejdere.

Med ^{M/Y} Atlantide til Afrika

REJSEBREV II

Atlantehavet, December 1945

Kære Spejdere og Ulve!

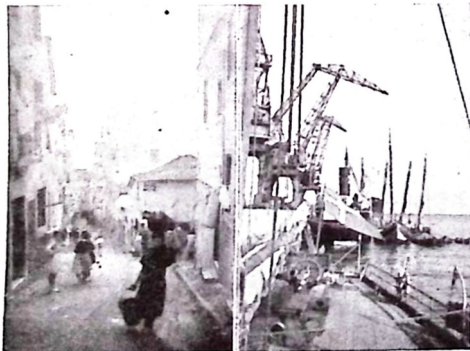
Det forekommer mig, at det er mindst et Aar siden, at jeg sendte det første Brev hjem til »Spejdernes Magasin«, og dog ligger det jo kun kort Tid tilbage. Men hvad har man ikke oplevet af Eventyr siden da! Som I vil forstaa, er der saa uhyre meget at fortælle om, at jeg gennemgaaende kun vil kunne faa Hovedpunkterne med og maa nøjes med at berette lidt udførligere om enkelte Ting.

Storm over England.

Se, jeg sluttede sidste Brev med, at vi laa i Portsmouth i England, og vi troede dengang, at Opholdet i dette Land skulde blive af kort Varighed. Men vi fik noget andet at vide. I over en Uge laa vi til Ankers i Læ inde i en Fjord, mens den største Storm i over 10 Aar drog hængende hen over Englands Sydkyst, smadrede Bolværker og endog Huse oppe paa Land, løsrev Miner og forårsagede en Masse Halloj. Det var os en Trøst i vor orkesløse Venten, at Queen Mary, Verdens største Skib, heller ikke turde trodse Uvejrets Rasen men maatte ankre ret tæt ved os med mere end 1000 utaalmodige Passagerer om Bord.

Lissabon, Portugals skønne Hovedstad.

Den frygtede biscayiske Havbugt kom vi nogenlunde smertefrit over, og den 7. November lagde vi til Kaj i Lissabon. Den Uge, vi laa her, blev vel anvendt. En stor Del af Tiden brugte jeg til at gaa paa Opdagelse i Byen, der er meget smuk og renlig. Men luftfri er den absolut ikke! I de snævre Gyder staar Dag og Nat en skønsm Blanding af Dufte, med Ansosjer og Hvidløg som de dominerende. Man skulde vare sig, naar en Kvinde skred forbi med en mægtig Kurv med Ansosjer paa Hovedet, kom man den for nær, lugtede man langt væk Resten af Dagen.

Gade i Lissabon

og Atlantide i Havn

Med Stormsejl over Atlantehavet!

Besøget i Lissabon fik Ende, og vi befandt os atter paa Atlantehavets lange Dønning, det sidste Baand med Europa var skaaret over. I Følge Vejrkortene over Farvandet mellem Portugal og de kanariske Øer, er der kun 1 Procent Chance for Storm i November Maaned, og tro mig, denne ene Procent skulde vi netop ramme.

Det blev efterhaanden saa galt, at Kaptajnen besluttede sig til at sætte de smaa, trekantede Stormsejl paa Mesan- og Stormmasten, og mens Rørgængerne varskoede, naar en særlig gigantisk Bølge truende rejste sig, fik Mandskabet omsider sat Stormsejlene, og Skibet faldt lidt mere til Ro. Det blev dog ikke til megen Søvn i disse Dage, dertil rullede vort gode Skib, »Atlantide«, for voldsomt; naar man laa i Køjen, havde man nok at gøre med at bide sig fast.

Alle er efterhaanden blevet saa sovante, at Søsyge er ved at være et ukendt Begreb om Bord, men en Storm er og bliver noget infamt noget, fordi man bliver saa fantastisk træt af alle de uregelmæssige Bevægelser, og det er ugorligt at finde Hvile noget Steds.

En vidunderlig Uge i Santa Cruz de Tenerife.

Dog, alt har en Ende, og en skønne Dag kunde vi gaa i Læ for den svære Dønning bag den østligste af de kanariske Øer, den vilde Vulkanø Lanzarote. To Dage senere lagde vi ind i Santa Cruz de Tenerife, Kanarernes gamle Hovedstad og Kulturcentrum og den betydeligste blandt Byerne paa Atlantehavets Øer.

Vi blev modtaget med den allerstørste Gæstfrihed og Hjertelighed af den danske Konsul G. H. Olsen. Han har i 1940 afløst sin gamle Far som Konsul, og Familien Olsen har nu levet paa Kanarerne i over 50 Aar. I 1894 grundede den gamle (dengang unge) Konsul Olsen et Hotel, som stadig bestaar; det virker dejligt hjemligt, naar man paa sin Vej op gennem Byens Hovedgade pludselig ser et stort Skilt, hvorpaa der slet og ret staar: Hotel Olsen!

Med et Døningehoved om Bord —

Vi har faaet et Menneskekranie om Bord, som vi er meget glade for og stolte over. Sagen er den, at et af Zoologisk Museums højest Ønsker var at faa fat paa et Guancho-Kranie herfra. Guanchoerne er Navnet paa det Stenalderfolk, der boede her paa de kanariske Øer, før disse i Slutningen af det 15. Aarhundrede blev erobret af Spanierne, og deres Kranier er af stor videnskabelig Interesse. Af Rektoren ved Universitetet i Santa Cruz

har vi endda faaet Lovning paa endnu et Kramie, naar vi paa Hjemvejen passerer Byen.

Guancherne var meget dygtige til at balsamere deres Døde, og i Museet i Santa Cruz saa vi flere Mumier, der var saa velbevarede, at man f. Eks. paa Underarmen paa en af Mumierne stadig kunde se Blodaarenes Forløb under den indtørrede Hud.

Vi er nu saa smaaat begyndt paa vort egentlige Arbejde, Fiskeriet. Hver Aften slæber vi en Time en stor Straminpose efter Skibet og har deri fanget mange underfulde Skabninger, først og fremmest mange Aalelarver, hvoraf den største var 30 cm, hvilket er 4—5 Gange saa meget som den almindelige, europæiske Aal, men den voksne Aal, som Larven udvikler sig til, bliver da ogsaa mere end 2 m lang!

En særlig mørk Aften saa vi et mageløst Syn, som har sat vor Fantasi i de heftigste Svingninger: To meget skarpe og stærkt fosforlysende Pletter med en Diameter paa ca. 2 cm dukker pludselig op nær Skidsiden og forsvinder hurtigt udefter under lydelig Plasken. *Hvad var det??* Muligvis har det været Lysorganerne paa en stor Dybhavsblæksprutte eller -fisk, Lysorganer af en hidtil ukendt Styrke. I kan forstaa, at vi er helt vilde efter at faa fat paa saadan en Fyr.

REJSEBREV III

Guldkysten i Januar 1946

Paa Ørkenbesøg

De Kap Verdiske Øer, som vi naaede efter en Uges Sejlads fra Tenerife, viste sig at være et trist Sted. Øen San Vicente, hvor vi først lagde ind, var en ren Ørken, bortset fra Bjergtoppene, hvor der falder mere Regn. Byen Porte Grande paa San Vicente er støvet og fuld af Fluor og omgivet af nøgne Sandflader og Vulkanbjerge, hvor de gule og røde Ørkenfarver dominerer.

Her saa vi for første Gang en Negerbefolkning, Sorte i alle Udgaver fra tykmaavede Dreng til gamle, rynkede Koner med den uadskillelige Snadde mellem de tandløse Gummer. Negrene var meget paagaende, vi var, hvor vi gik og stod, altid fulgt af en Hale af smaa og store, snak-kende Dreng, der taalmodigt ventede paa en Skilling. Denne »Hale« blev mildest talt besværlig, da jeg begav mig ud for at samle Dyr, men efterhaanden fik jeg sat Skik paa mine Tropper, saa de ivrigt sprang rundt og hjalp mig med at samle Dyr.

For en frisk Nordostpassat gik vi videre til den betydeligt frugtbarere Ø San Thiago, hvor vi skulde hente en Postsejls i Hovedstaden Praia. Vi fik vor Postsæk, og I kan ikke forestille Jer, hvor dejligt det er at høre hjemmefra — for mange var dette de første Nyheder fra dem derhjemme.

Fiskerierne er nu for Alvor indledede

Ved Kap Verderne begyndte vi rigtig at fiske og har selvfølgelig fortsat hermed lige siden, naar Vind og Vanddybde tillod det. For at I kan vide, hvad jeg taler om, skal jeg kortelig omtale et Par af de Fiskereds-kaber, vi almindeligvis anvender og fortælle lidt om den Eventyrverden, som de bringer os fra de ukendte Havdybder.

Bundhenteren er bygget som en lille Gravko, der tager en Bid af Havbunden op med de Orme, Muslinger, Snegle, Krebsdyr o.s.v., der lever deri, og hvis større eller mindre Mængde viser, om vi er paa en god eller daarlig Fiskeplads, idet disse Dyr tjener til Føde for mange Fisk. Vi har lagt

Fra Ørkenbesøget.
De første „småa Sorte“.

Serier af Bundprøver vinkelret ud fra Kysten, hvilket allerede har givet videnskabeligt interessante Resultater.

Vort bedste Redskab, hvad angaar Fisk, er Rejetrawlen, et stort Bundnet, som sættes paa ca. 100 m Vand, og som nogle Gange har fanget hele Baljer fulde af alskens Fisk: Pindsvinefisk, der puster sig op til en Kugle af bare Arrigskab, giftige, plettede eller stribede, højroede eller skinnende grønne Fisk, apatiske Kuffertfisk, Fiskearter, der lever inde i Aandedrætsorganerne paa store Sølser, farvestraalende Blæksprutter, der sprutter og sviner alt til, fosforlysende Ildpølser, Vandmænd, 30 cm store, skønne Konkylie, nogle beboet af kæmpemæssige Eremitkrebs, og jeg ved ikke hvad.

Delfinjakter og Hajfangster

Vi har dog ogsaa jaget større og ældre Vildt, hidtil dog med knapt saa gode Resultater, men ikke mindre spændende. Ved de Kap Verdiske Øer kom vi midt ind i en stor Flok Delfiner eller smaa Hvaler, de største indtil 5 m lange. Desværre lykkedes det ikke at faa Ram paa nogen af dem med det Harpungevær, vi medfører. Dr. Fraser, der er Hvalspecialist, mente nok, at det drejede sig om en meget sjælden Delfinart, hvoraf der kun findes nogle enkelte Kranier og Skeletter i Museer i USA, og som saa vidt vides aldrig er iagttaget i denne Del af Atlanten. Tænk, om vi havde fisket en indenbords! Nu maatte vi troste os med Harpuneringen af en mere end 2 m lang Haj. Ekspeditionens første. Da vi skar den op, havde vi jo mindst ventet et Ben eller en Arm af en Neger i dens Mave, men den var komplet tom. Foruden denne Haj har vi taget adskillige mindre paa Krog — en af dem blev fanget ved at Krog og Line havde lavet en Lokke omkring Hajens Halerod — det lyder som en bedre Lystfiskerihistorie, men er pure Sandhed.

Afrika naaet!

Ved Middagstid den 20. December fik vi saa det mørke Fastland i Sigte og kastede Anker uden for Freetown i den engelske Koloni Sierra Leone. Dagen efter satte jeg for første Gang Foden paa Afrikas solstegte Jord. Byen er meget fremmedartet. Overalt langs Gaderne sidder handlende Negre, »Afrikanere«, som de selv foretrækker at blive kaldt! De sælger alt muligt;

Bjerger af Appelsiner og Bananer saa store som Træstammer, de skønneste Læderarbejder med indflettet Bast, Leopard-, Antilopeskind, ornamenterede Kalebasser, der er den haarde Skæl af nogle mægtige Frugter, der savnes midt over og bruges til Skaale o. l., og først og sidst forhandles de største Fødemidler fra halvraadne, stinkende rogede Fisk til Krydderier og mærkelige Knolde og Rodder. Over vore Hoveder sejler talrige Gribbe og Rovfugle rundt under den evigt blaa Himmelhvelving i stolte, majestætiske Buer.

Spejderne i Freetown

Her i Freetown fik jeg for første Gang Tid og Lejlighed til at søge Forbindelse med Spejdere. Efter en Del Besvær fik jeg opsporet Sekretæren for Sierra Leones Spejderkorps, og vi hilste hjerteligt paa hinanden med venstre Haand — det, at vi begge var Spejdere, bragte os straks paa Talefod og gjorde, at vi syntes, at vi allerede længe havde kendt hinanden; det samme var Tilfældet med de talrige Spejdere, jeg senere hilste paa.

De var alle sorte som Kul men talte udmærket Engelsk. Her findes ogsaa en Del Spejdere blandt de engelske Kolonister. Der er ialt ca. 500 Spejdere i Byen. heraf ca. 60 Rovere. Ulveunger kendes derimod ikke herhede.

Dagen efter trak jeg i Uniform — vel første Gang en dansk Spejderuniform er set paa disse Kanter og Verden, og traf som nævnt adskillige Spejdere, Patruljeførere, Tropsførere og en til vore Divisionschefer svarende Mand, der havde studeret i Oxford i England. Jeg vilde gerne have fortalt Byens Spejdere lidt om vor Spejderbevægelse i Europa og specielt i Danmark, men da de fleste var paa Juleferie og derfor vanskelige at samle, blev vi enige om at vente, til jeg i Foråret kommer tilbage til Byen, naar vi er for hjemadgaende. Desværre traf jeg her ingen Gille-spejdere, men jeg har Haab om at møde en i Lagos i Nigeria og fik Adressen paa Sekretæren der.

Jul i Freetown. Julen fejres ogsaa af Negrene!

Her paa 8 Gr. nordlig Bredde fejrede vi saa Julen i smeltende Varme. Vort Juletræ var et lille, saakaldt Jerntræ, der nærmest ligner et spinkelt Fyrretræ. Det var pyntet med smaa, kulorte, elektriske Lamper og saa helt pænt ud.

Snart lod alle de gamle, danske Julesalmer ud i Tropenatten, mens den sorte Vagtmand med store Øjne kiggede ned til os gennem Skylightet.

Første Juledag var vi i en lejet Rutebil paa Udflugt ind i Landet og siden til Kysten, hvor vi flugt i Landet.

Overalt paa Vejene mødte vi dansende og syngende Negre — de har deres særlige Maade at fejre Jul paa under disse Breddegrader. Et Sted sad et helt Orkester foran en Hytte: To Xylophoner, to Tam-tam'er og Rasle-Kalebasser og Mænd og Kvinder i tvangsfrit Kostume dansede og sang. Det var morsomt at se, hvorledes selv de mindste Rollinger allerede havde Rytmen i Kroppen og rokkede og trippede med efter bedste Evne.

Skrub a, Jensen!

Om Aftenerne nød vi Køligheden efter Dagens Hede — den højeste Temperatur, vi hidtil har maalt, var 32,3 Grader (i Skyggen!) — og inde

3 Spejderførere fra Sierra Leone starter paa Tjeneren fra deres Week-end Lejrplads.

fra Land lod Tam-tam'ernes hule Drøn ud til os og gav sammen med Cikadernes Sang deres Bidrag til Tropenattens sørgelige Skønhed.

Efter godt en Uges Ophold, lettede vi Anker, hvilket dog ikke skete uden Forhindringer, idet en svær Jernkæde og et Stykke Wire havde flettet sig ind i Ankerkættningen. Vi fik Hjælp af en »Afrikaner« i en Kano. Han havde engang sejlet med et dansk Skib og kunde forskellige Ord. Dem, han brugte hyppigst, var »Skub a', Jensen!« og »Hold Mund, du!«

Negerstaten Liberia

Vor næste Ankerplads var Monrovia, Hovedstaden i den mærkelige Negerrepublik Liberia. Den blev grundlagt i 1822 som Hjemsted for frigrivne Negerslaver og har bevaret en vis Selvstændighed, selv om Amerika nu har anlagt store Gummiantagter herhede og for Øjeblikket er i Gang med at bygge en stor Havn i Monrovia.

Transport til og fra Skibe foretages af de saakaldte Kru-Mænd, den eneste Negerstamme, der virkelig har drevet det til noget som Søfolk. Det var pragtfuldt at se dem ro deres svært byggede Baade ud gennem Brændingen; de sad syv muskelstærke Mænd i hver Side og løftede Aarerne i Takt til en monoton Sang. Saa vel Kanoerne, der er urhulede af en Træstamme, som de fladbundede Fiskerbaade har den frækkeste Sejlføring, jeg nogensinde har set, men disse Folk forstaaer at manøvrere deres skrobellige Fartøjer med en eminent Dygtighed.

Paa Jagt i Afrika!

I Port Marshall fik jeg for første Gang Tid og Lejlighed til et Par korte Jagtture efter Fugle; den ene gik op ad Floden, forbi Tropeskoven i al dens Pragt eller langs udstrakte Mangrovesumpe, hvor Buskene paa deres Snylterødder vokser helt ud i Vandet. Udbyttet af hvidhalsede Krager, Hejrer, en spraglet Blæder og nogle nordiske Vintergæster — bl. a. den almindelige Ryle — gav mig de følgende Dage fuldt op at gøre med Skindlægning og Præparering.

Saa, nu bliver der ikke mere i denne Omgang! Paa Gensyn i Aprilnummeret, hvor I vil faa at høre om Besøg i den gamle, danske Koloni, Christiansborg og om Fiskeri paa den mægtige Nigerflod.

Med Spejderhilsen

Torben

Krybskytter i Skoven

(Fortsat fra Side 24)

holde deres Hunde fra Skoven, for siden Krems var blevet ansat, blev der ikke givet Pardon for jagende Hunde. Han gennemgik for sig selv Egnens Krybskytter, men da Henrik Lowe sad inde, og »Sorte Karl« og »Bryderen« lige havde faaet en større Bøde for Krybskytteri paa Nabodistrikket, mente han i alle Fald ikke, at det kunde være Egnens egne Krybskytter, der havde været paa Færde. Skytten overvejede et Øjeblik, om han skulde ringe Skovfoged Hansen op og faa ham med ud paa Patruljering, men saa opgav han det Tanken paa, at Vildtet dog havde Lov til for en enkelt Aftens Skyld at søge andre Græsgange, uden at det behøvede at betyde noget for roligheden. Han steg op i Træsengen med den blytunge Dyne, læste et Par Sider i det sidste Nummer af Jagtbladet, blinkede lidt med Øjnene og slukkede saa Tællepraasen paa Natbordet. Han sov, men det var en urolig Søvn.

Hvad 3-Tiden vaagnede Skytte Krems ved et Spektakel ude fra Hundegaarden. Han rejste sig halvt op i Sengen og lyttede. Sandelig om der ikke faldt et Riffelskud i Retning af Skovfoged Hansens Hus. »Det var ellers frækt«, tænkte han og tumlede ud af Sengen for hurtigt at begynde at klæde sig paa. Da han var færdig, greb han sin Stavlygte, Sirenefløjt, Totenschlageren og til sidst Riflen, som han slængte over Skulderen og løb ud til Hundegaardene. »Saa ti dog, I for-dømte Køtere! I kan jo ikke komme med alle-sammen.« Laagen blev lukket op til »King«, og det vilde Uhyre sprang himmelhøjt af Glæde. »Dæk dig,« lod det kort, og »King« dækkede med Hovedet helt nede til Jorden og fik sat den korte, stærke Læderrem i Halsbaandet.

Det var det smukkeste Maaneskinsvejr og ganske stille — »Et første Klasses Krybskyttevejr,« tænkte Skytten.

Krems gik med »King« i Baand ud paa den aabne Slette Vest for Skytteboligen og gav sig til at lytte. Han syntes bestemt, han hørte Sirenefløjt, der kom i Retning af Skovfogedens Hus. Jo, nu var han sikker. Altsaa op paa Cyklen og af Sted i susende Fart.

Da den første Kilometer var tilbagelagt, skel-nede han tydeligt Raab om Hjælp langt inde fra Skoven. Han smed Cyklen og fulgte Lyden i hurtigt Løb. Det gik gennem en gammel Bøgeskov, over en Eng og ud paa en Plojemark. Han standsede og trak Vejret. En hæs Stemme et Stykke fra ham kommanderede: »Bare frem og saa ikke en Lyd, ellers jeg skyder.«

Et Par Sekunder senere saa han tre Personer komme ud paa Plojemarken fra en lille Gran-holm. I Maaneskinnet kunde han tydeligt skelne Skovfoged Hansens lille, firkantede Silkkelse og se, at 2 Mænd gik bag ham med hævede Bøsser. Krybskytterne havde taget Skovfoged Hansen til Fange!

Med et »Gaa saa paa« tog den stærke Skytte »King« i Halsbaandet med den ene Haand, og med Totenschlageren i den anden satte han i skarps Løb over Plojemarken lige imod Krybskytterne. Fraaden stod om Hundens Mund, da

den galpede og halvkvalt af Halsbaandet gal-loperede fremad.

Den ene af Krybskytterne gjorde Front mod Skytten, lagde Bøssen til Kinden og sigtede. Krems slap Hunden og smed sig fladt til Jor-den. Banditten drejede Bøssen mod den frem-stormende Hund, men inden han fik trykket af, plantede »King« sine store Poter paa hans Skulde-re og væltede ham over Ende. »Pas paa ham«, skreg Krems og skyndte sig frem med hævet Bøsse.

Krybskytten laa bleg og rystende paa Ryggen med den knurrende og gøende Hund paa Brystet. Skovfoged Hansen havde forlængst grebet om Løbet paa den anden Krybskyttes Bøsse og stod truende foran ham med hævet Totenschlager.

»Aflever Vaaben, hurtigt — omgaaende I Svinehunde,« kommanderede Krems, og der var ingen Vaklen fra de to Herrers Side, da de over-gav Rygsække og Bøsser til de ophidsede Skov-folk. »King« fik Ordre til at gaa hinter og dæk-ke, men slap kun nødt sit Bytte.

De saa ynkelige ud, de to Overfaldsmænd, da de sjoskede af Sted til Skovfogedboligen.

Rygsækkene blev pakket ud. De indeholdt et Par Revolvere og nogle store Lygter uden Ledninger. »Det er bare vore Cykellygter,« knurrede den ene af Krybskytterne. »Logn. Ræk mig dine Hænder,« kommanderede Krems, der ikke for første Gang stod overfor et Par professionelle Krybskytter. Skytten rodede lidt ved den andens Haandled og fandt en elektrisk Ledning, der gik under Jakken fra det ene Haandled over Skulde-ren til det andet. »Se, Hansen, kender du det Sys-tem? Ledningerne sluttet, naar Fyren har Bøs-sen til Kinden, og Blændlygten i Hatten lyser mod det stakkels Dyr, som skal dræbes. Nogle kunne Fyre!«

»Det bliver dyrt, mine Herrer, sagde han hen-vendt til Krybskytterne, »Jagt om Natten paa forbudt Grund og Trusel paa Livet!«

Selvfølgelig havde de ikke skudt noget Vildt ... men det var der nu ingen, der troede paa.

Da Politiet var kommet til Stede, genkendte de de anholdte som to flere Gange straffede Krybskytter fra Sjælland, der oven i Købet var eftersøgt af Politiet for at have gaaet Tyvkernes Ærinde under Krigen. Efter en hurtig Kropsvi-sitation blev de omgaaende smidt op i Bilen og taget med til Arresten.

Det var efterhaanden blevet lyst, da de to Skovmænd begav sig af Sted for at lede efter skudt eller anskudt Vildt.

»Her var det, de to Fyre sigtede paa mig, da jeg vilde anholde dem«, sagde Skovfoged Hansen, da de var kommet et godt Stykke ind i en ældre Granbevoksning. »Det var lidt uhyggeligt at mærke den forbistrede Bøsse i Ryggen, og hver Gang jeg raabte, kunde jeg høre ham afsikre Riflen.«

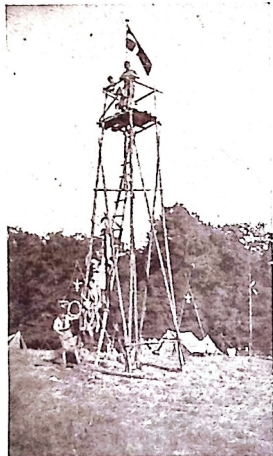
De fulgte nu Krybskytternes Fod tilbage og fandt ved Overgangen over et Pigtraadshegn nogle faa Kronvildthaar i Traaden. Ved at smu-se lidt rundt i Terrainet fik de yderligere Øje paa nogle smaa Blodpletter i Græsset og derefter, skjult under noget Løv en ung Kronhjort og en Hind. —

»Tak for Undsætningen,« sagde Skovfoged Hansen, da de skiltes. Skytte Krems klappede den logrende »King«: »Uden dig, gamle Dreng, havde jeg aldrig povet det!«

Til Korpslejr paa

Alle Mand af Hús!

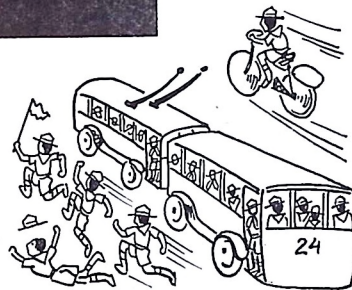
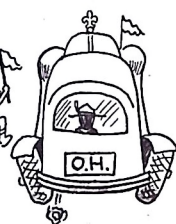

mod den smukkeste Lejrplads, vi har: »Ermelundssletten«. Men tro blot ikke, det kun er os herhjemme, i hvem Rejseferen har fat.

★

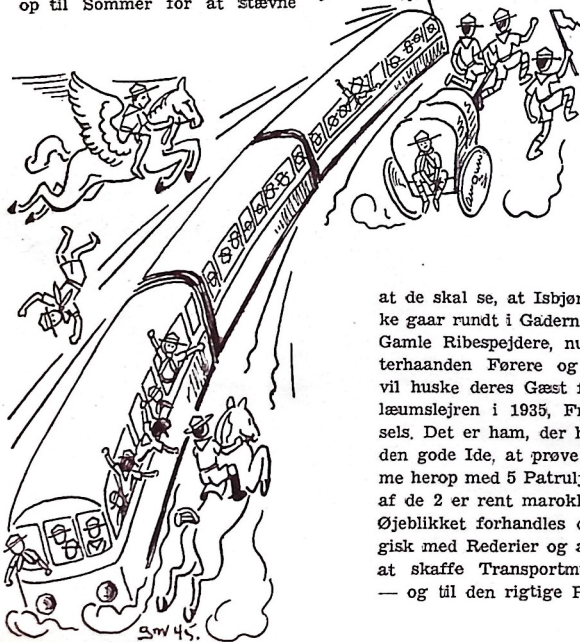
Blandt Marokkos

mørkhudede Spejdere er Forventningerne store. De har aldrig været saa højt mod Nord, og nu har en energisk Sekretær i deres Spejderkorps besluttet,

Opbrud

Som Tegningerne her paa Siden viser, bryder vi alle Mand op til Sommer for at stævne

Frændetroppene

har I sikkert talt med jeres Tropsfører om. Det er jo ikke umuligt, at nogle af de Troppe, som de fremmede Korps udvælger, kan naa at komme med i Lejren — men det er jo noget, de respektive Korps bestemmer.

★

Fra de nordiske Lande

venter vi en meget stor Deltagelse. Svenskerne haaber at kunne sende ca. 100 Spejdere. Ogsaa Norge venter vi en god Deltagelse fra. Det var et Hold derfra, der i 1935 hjemførte den store Sølvpokal i Tovtrækning, skarpt forfulgt af 1. Farsøe.

★

I 1935

var der svære økonomiske Kriser i Europa, og det gjorde, at Holdene der var sendt til vores Korpslejr ikke var saa store. Men til Gengæld var der Spejdere fra mange Lande. Foruden Nordmænd og Svenskere var her en hollandsk Trop — den havde nu særlig god Tid og besøgte sine gamle Bekendte »Glenterne« i Nykøbing F. paa Vejen herop. Endvidere sendte England et smukt Hold og Frankrig havde en mindre Trop med — dem maatte vi have hele 3 Fætre til at tage sig af. Polakkerne kom, selvom det var saa sent, at vi næsten havde opgivet Haabet om at se dem her. Østrig mødte med et lille Hold og en god gammel Kending af Danmark.

★

Som særlige Gæster

havde vi den Ære at se en Mand, der to Gange har maattet gribe Statsret, da hans Land kom i Nød, den ungarske Professor, Grev Teleki, der tidligere var Medlem af den internationale Spejderkomité. Med ham var en ungarsk Delegation til et internationalt Møde i Stockholm, samt Repræsentanter fra Østrig og Frankrig.

være glade for at have udenlandske Venner.

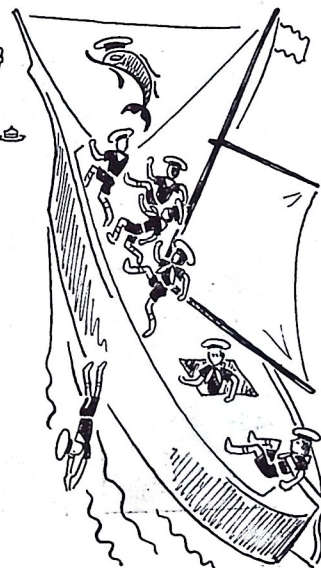
Og saa mødes vi med alle de udenlandske Spejdere i Lejren. Paa Gensyn til Sommer!

Kay Lauritzen
International Sekr.

I Aar

vil I nok ikke komme til at bytte Emblemer med Ungarernes vajende Hatteduske af Steppegræs, eller se de polske Spejders maleriske Dragter, men til Gengæld vil I faa rig Lejlighed til at slutte Venskaber med Spejdere fra Lande, hvis Sprog I umiddelbart kan forstaa. Benyt jer af den Lejlighed; senere hen i Livet vil I

Ulvenes Sider

Lyt her, oh Ulve, det er den gamle Baloo, der taler

Kunde du tænke dig, at du slet intet Legetøj havde? Ikke en Bog, ikke et Stykke Værktøj eller en Tinsoldat, eller hvad det nu altsammen er, du leger med i din Fritid. Hvad vilde du gøre, hvis dette virkelig var Tilfældet med dig? Nogle vil nok svare mig: Jeg vilde hurtigst muligt spare nogle Penge sammen og købe mig noget. Andre vilde maaske bede deres Bedstemoder om at købe noget til dem, og atter andre vil svare: Saa vilde jeg gaa i Gang med at lave noget selv. Ja, det er altsammen meget godt, men hvis det nu var umuligt at købe noget, og det heller ikke var muligt at faa noget at lave det nye af, for noget maa man jo have for at kunne lave noget — hvad saa?

Nu tænker nok nogle af jer: Nu er du langt ude Baloo, for det kan ikke tænkes — og dog, saadan er det for Masser af Børn i Dag. Og det er alle de Børn, hvis Forældre i Huj og Hast har maattet forlade deres Hjem, fordi Krigen pludselig naaede til deres By, eller de Børn, hvis Hjem er blevet jævnet med Jorden af Bom-

ber. Saadanne Børn har hverken noget Legetøj eller noget at lave det nye af, og de har intet at købe noget for.

Ja, nu har mange af jer mærket, hvor jeg vil hen, for mange Flokke er vel allerede nu i Gang med at lave Billedbøger til de Børn, der ingen har, nogle er maaske færdige, men andre ikke begyndt endnu. Til hver en Ulv vil jeg sige: Gør dette Arbejde pænt og omhyggeligt. Kan du se, at det er en nem Maade til at hjælpe og glæde en anden? Og har du Lyst til at lave endnu en Bog hjemme, saa tag fat og giv den til din Flokfører, saa kommer den det rigtige Sted hen.

God Jagt.

Baloo.

Torben Jacob Hansen

var Bandefører i Sgt. Knuds Flok i Odense og naaede lige at faa det sidste Duelighedstegn: Dyreven, inden han rykkede op i Troppen. Det er fint klaret, for Torben var næsten 11 Aar, før han blev Ulveunge, saa han har været energisk.

... er Klækken hjemme?
- Det ved jeg ikke.
- Men! Du ved da maaske heller ikke, hvor Klækken er blevet af?
- Næh!
- Hvis du nu i det hele Taget ikke fylder op?
- Nej, for det er nemlig ikke min!

GAMLE RAVN fortæller

om Pionerpatruljen ...

Til Duelighedstegnet Pioner skal I kunne lave en hel Del store og indviklede Besnoringer, men det sker sjældent, at I faar Lejlighed til at anvende jeres erhvervede Kundskaber paa virkelige store Pionerarbejder. Sætter I en Dag paa Programmet for Patruljeturen: Brobygning, ved vi, at som oftest bliver der ingen rigtig Brobygning ud af det. Det er forbudt af fælde de Træer, man skal bruge, og de Grene, som ligger paa Jorden, er enten for tynde eller ogsaa for radne. Jeg vil derfor udkaste en Idé til fri Afbenyttelse for PF, Skovmænd og Tropsførere.

Ideen gaar ud paa følgende: Anskaf saa mange Granstammer i forskellige Længder, at I har det fornødne Antal til de almindelige store Lejr-

arbejder saasom Signaltaarn, Broer o l. F. Eks. vil man kunne faa en Masse ud af følgende Længder: 3 Pæle paa 2 Meters Længde og 6 paa 1 Meters Længde, Diameteren skal vel være gennemsnitlig en 8—9 cm. Hvis man anskaffede — købte eller fik foræret — 4 unge Granstammer paa ca. 4—5 m, skulde jeg tro, man kunde faa tilstrækkeligt.

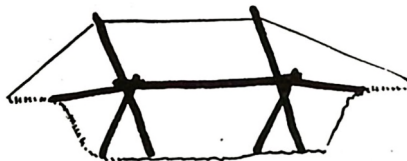
Har man først faaet fat i Træet, maa det behandles, saa det kan bruges Gang paa Gang. Barken flaaes af, alle Knaster og Grene hugges af, og det er vist klogt at stryge Pælene over med en præparerende Vædske, naar de først er godt tørre.

Pælene skal opbevares godt og ikke ligge ude paa Jorden hele Aaret rundt. Bytrophe med Hus og Grund og Landtrophe har Loftet i Hytten, Bytrophe kan have dem liggende i Tropshovedkvarteret, for der er jo ikke noget i Vejen for at bruge dem til Vinterens Patruljemøder, der er de jo netop glimrende Materiale til praktiske Øvelser i Besnoringer og Brobygning.

Reb anskaffer man ogsaa og deler det i passende Stykker, hverken for korte eller for lange — det hjælper ogsaa med til at lære de helt rigtige Besnoringer. Paa Tegningen ser I forskellige Modeller med de 3×6 m og 6×1 m.

Jeg har talt.

Gamle Ravn

Kender du ham?

Baaltænding, —
hver Dag i Korpslejren.

Mere om Sejlads

Rorets Virkning under Sakning

Roret virker her stik modsat det sædvanlige.

Vandet vil nu (hvis Roret er lagt til Styrbord) trykke stærkest paa Rorets Bagbords Side, og Kræfterne vil virke, som vist paa Fig. 4. Agterenden vil tvinges til Styrbords Side, og Stævnen falde bagbord over! Det er vigtigt at huske dette, hvis man ved en mislykket Stagvending faar Sakning paa Fartøjet; man kan da ved at skifte Ror muligvis faa Fartøjet til at falde den »rigtige« Vej, men selvfølgelig vil man have tabt Højde ved den mislykkede Manøvre.

Af det foregaaende fremgaar det sikkert ogsaa, at Roret er uden Virkning, naar Fartøjet ligger stille i Vandet, da dette jo saa ikke kan komme til at »trykke« paa Rorfladen. Skal man altsaa have Fartøjet til at stævne anderledes, og man ikke har Fart paa det (f. Eks. ved Letning fra Bøje eller Anker, hvor man vil have det til at falde fra Vinden —), kan dette ikke ske ved at give Ror, men maa iværksættes ved Manøvrering med Sejlene. Først naar Fartøjet begynder at skyde over Stævn, (eller evt. at sakke!), vil Roret gøre sin Virkning gældende.

Ved smaa, lette Fartøjer kan et hurtigt Slag med Roret, naar Fartøjet ligger stille, undertiden fremkalde en vis drejende Virkning, som maa-ske kan hjælpe én den Centimeter nærmere til Bøjen, som man manglede i at naa den,

men man skal nu ikke regne alt for sikkert med det.

Ellers er det en vigtig Regel, at alle Bevægelser af Roret under Sejlads bør foretages roligt og behersket og ikke i pludselige Ryk. Hvor langsomt Roret skal bevæges, afhænger af Forholdene i det enkelte Tilfælde, men man kan i Almindelighed sige, at jo større Fartøjets Fart er, jo roligere bør Rormanøvrerne foretages. Skal man f. Eks. foretage en Stagvending med god Fart i rolig Sø, lægges Roret langsomt i Læ, da Fartøjet derved naar at skyde godt op i Vin-

den, inden man gaar over Stag (Fig. 5), og ma altsaa derved vinder Højde. Er Farten ringe, eller er der megen Sø, risikerer man, at Fartøjet ved den langsomme Manøvre taber saa meget Fart, at Roret mister sin Virkning, og Baaden nægter at gaa over Stag. Man bør derfor her lægge Roret hurtigere ned, hvorved man faar en krappere Vending, men altsaa ikke vinder saa megen Højde (Fig. 6).

Hvis man nu er nødt til stadig at give Ror for at holde Fartøjet paa Kursen, saa er der noget galt med dets Afbalancering. Hvordan det kan rettes, skal vi se nærmere paa næste Gang.

Poul Galle.

Pas paa Skivet

Enhver god Sømand og enhver god Sejlsportsman er meget om overfor sit »Skiv«. Han »kæler« for det, og han behandler det med den største Renlighed og Omhu. Naar han forlader det, er det i den mest fuldkomne Orden og naturligvis forløjet paa en saadan Maade, at det ikke kan komme noget som helst til.

Kan man sige det samme om en Søspegler? Ja, om nogle, men absolut ikke om alle. Det hænder, at Søspeglerfartøjer ser alt andet end godt ud. Snavsede, uordentlige og daarligt vedligeholdt. Dette er ikke alene noget, der falder tilbage paa den paagældende Patrulje og Trop, — det skader hele Søspeglersagen. En Sømand bedømmes nemlig af andre Søfolk for en stor Del efter, hvorledes han behandler sit Fartøj og hvorledes det ser ud, naar han gaar fra det.

Paa denne Side vil man kunne se et Fotografi, som viser en af Holbæk Søspeglertrups Aalborg-Joller, som ligger i Havn paa Orø, medens Speglerne er i Land paa en kortere Tur. Saaledes skal en Søspeglerboad være i Orden, selvom man kun forlader den i en Times Tid.

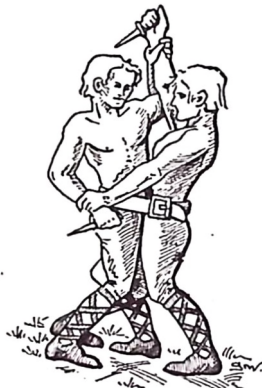
En Jolle i Orden.

SKOVMANDS- SPEJDEREN

Gamle Kæmpelege

Maaske du studser? og siger, at Skovmænd og Leg »da« ikke hører sammen? og dog; alle de, der har haft noget ud af deres Spejdertid, vil aldrig siden undvære spændende Tidsfordriv. De gamle Kæmpelege, som I her skal stifte Bekendtskab med, vil klart afsløre Svaghederne hos Jer, samtidig med, at de paa fornøjelig Vis holder Jer i Form og giver Varmen, hvis Brændselet er sluppet op lidt for tidligt.

Bæltespændingen blev for faa Aar siden genopfrisket i Filmen »Snaphanerne«, hvorfra nogen af Jer maaske husker den. De to kæmpende Parter bindes med et bredt Bælte fast sammen, som

I ser det af Tegningen. Hver Mand fatter med venstre Haand om Modpartens højre Haandled (paa Tegningen har Manden til højre i Kampens Hede mistet det rigtige Tag og maa nu nøjes med det næstbedste). I højre Haand har hver Mand, naar det gælder Liv og Død, en Kniv — ellers en kort Træpind — som det gælder om at støde i Modstanderens Bryst. Mellem nogenlunde jævnbyrdige Modstandere kan Kampen ofte udstrækkes over mange Minutter, og den er da meget trættende.

Paa den næste Tegning ses 3 Kæmpelege, hvor man ikke saa let kan klare sig med pludselige Ryk eller Skub som ved Væltetaget. Kroghaser hedder den øverste, som kræver stor Spændstighed i Benene. De legende lægger sig paa Ryggen ved Siden af hinanden og med Benene i hver sin Retning. Med inderste Arms Albue bøjet omkring den andens (bøjede) Albue holder de sig tæt op til hinanden og løfter nærmeste Ben op i lodret Stilling. Det gælder nu om at hage sit

Ben om Kammeratens og føre begge ned i »Vinderstilling«.

Nedenfor vises *Oksetrækkere*. Her maa man være fire. De to er Okserne; de lægger sig paa alle fire med Fødderne mod hinanden, og de andre to lægger sig ovenpaa. saa at de kan holde sig fast ved at bøje Knæhaserne om Oksernes Skuldre. Oksetrækkerne fatter hinanden i Hænderne. Paa et givet Signal — som helst skal gives af en helt femte — trækker Okserne til, og saa gælder det om at holde fast.

I den næste Prove, *lofte lang Stang*, er det den raa Kraft, som gør Udslaget — den sættes højt i Kurs hos de gamle Nordboere. Den ene Deltager lægger sig udstrakt paa Jorden — han maa holde sig godt stiv! — mens den anden stiller sig med et Ben paa hver Side af hans Fødder, fatter om hans Lægge lige under Knæene og løfter til.

Er du alene, behøver du ikke at fortvivle af den Grund. Saa kan du *trille Tonde om Maven*. Sæt dig paa en lille Tonde med en Stol foran dig og en bag. Loft Benene op og læg dem med Hælene paa Stolen foran. Læg dig saa bagover med Nakken paa den anden Stol. Alt hvad du nu har at gøre, er at trække Tønden frem under dig, trille den rundt om Maven og ned under dig paa den anden Side. Men maaske det ogsaa er mere end nok?

Jeg tænker, at det er nok.

Womba.

Dansk Spejder

er en af de øverste Ledere i det amerikanske Spejderkorps

Vilhelm Bjerregaard hed en Spejder i Aarhus, som senere blev Tropsfører. Han rejste til Amerika og kom i New York ind i Spejderarbejdet og blev snart efter ansat i deres Hovedkvarter.

Han var en ualmindelig dygtig Spejder af dem, der har det rette Haandelag, og det varede derfor ikke ret længe, inden han fik med Førertræning at gøre og skrev Haandbog baade for Spejderne og Førerne. Han har blandt andet skrevet en stor Bog, der hedder »Haandbog for Patruljeførere« og en »Haandbog for Tropsførere«. Disse Bøger er solgt i flere hundrede Tusind Eksemplarer, for der er nu næsten 3 Millioner Spejdere i USA.

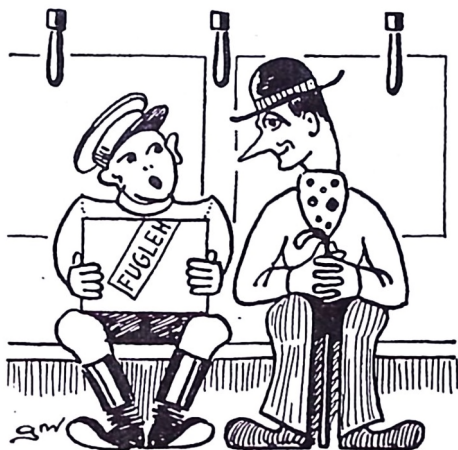
Han er nu blevet udnævnt til en af de øverste Stillinger i det amerikanske Spejderkorps og bor i sin »Spejderhytte«, som han kalder den, paa en af de store Førertræningsgrunde. Navnet Bjerregaard kan man ikke udtale paa amerikansk, derfor har han faaet Navneforandring og hedder »Hillcourt«, der betyder det samme. Hans Hytte

hedder derfor »Hillcourt Cottage«, og I kan se den her paa Billedet.

I et Brev skriver han, at han er i Færd med at skrive en ny Bog og at ændre 2. og 1. Klasses Prøverne, saa at de bliver mere præget af hans danske Spejdertræning.

The Hillcourt Cottage

Han er nysgerrig og snakkesalig. Han stirrer paa Kurven i nogen Tid. Saa spørger han:

»Sig mig, har De noget imod at fortælle mig, hvad De har i Kurven dér?«

»Nej, slet ikke,« svarer Kurvens Ejer. »Det er Mungo«. Den første bliver tavs. Men kun et Øjeblik, saa kommer han i Tanker om, at en Mungo elsker at dræbe Slinger ved et Bid i deres Nakke

— de bruger den meget paa Java — og saa er han klar igen: »Hvad skal De med den Mungo?« »Jo,« svarer den anden, »Jeg har en Bekendt, der ligger farligt syg af Malaria, og han ser stadig Slinger, — store Slinger og smaa Slinger, tykke og tynde Slinger og Slinger i alle mulige Farver. Nu tager jeg Mungoen derhen, for at den skal dræbe dem.«

Efter dette sidder Spørgeren tavs i nogen Tid. Saa siger han, forsigtigt og lidt tøvende: »Jamen. Der er jo ingen Slinger. »Rigtigt,« svarede den anden, »men der er heller ingen Mungo.«

Kender du ham?

Se dig i Spejlet!

Ligner det ikke?

Saa er det paa Tide

at faa Uniformen

i Orden

til Korpsleiren!

REDAKTIONEN

at i 1940 var der 19.400 Danske beskæftiget ved kunstnerisk (og videnskabelig) Virksomhed. Der er mindst 10 Gange saa mange, der er gode Amatortegnere, -poeter, -forfattere el. -fotografer. Og alligevel har Magasinet ikke meget at vælge imellem, — er det til at forstaa? **KORRESPONDENTER, bliv ved! IKKE-KORRESPONDENTER BEGYND!**

at Verden endnu ej er i Lave Derfor naaede sidste Rejsebrev fra vor udsendte Redaktør i de sortes Land og paa Atlantens Vand ikke hjem til Februumagasinet. Det er med denne Gang, — desværre kun i Uddrag, men en Trost er det dog, at Torben har haft det værre; al vor Julepost til ham blev minesprængt med en engelsk Damp.

at **Bloddonorerne** trænger til nyt Blod. Indkaldelserne til Hær og Flaade har taget mange af de gamle Donorer bort, og samtidig er der stadig flere, der har Brug for Donorernes Hjælp. Man regner med, at 4300 Menneskeliv er reddet ved Donorernes Indsats i de faa Aar, de har virket. Er du over 18 Aar — eller lige ved 18 — saa skriv til Donorkorpset, Frederiksholms Kanal 18, K. og faa nærmere Oplysninger.

Moe.

Skrivekløve

ser ud til at have angrebet de fleste Spejdere i 3. Østerbros Trop. I forrige Nummer af deres Tropsblad »Treøren« finder vi bl. a. lokkende Annoncer for disse Bøger:

Palle Spejder: »100 Maader ikke at sende Afbud paa, gennemprøvede!« (127. Oplag udsolgt. Nyt Oplag under Udarbejdelse).

Bengt Sjøberg: »50 forskellige Tæveøvelser for to eller flere Deltagere« (med Tillæg om Nødhjælp og Alarmering af Ambulance paa Landet). (Nogen helt Nyt! Oplag: 10.000).

Var Kaninen en Kat?

Den 2. Januar startede Baica og jeg paa den mest tragikomiske Vandretur, jeg har været med til. Turen skulde samtidig være en Prøve til Duelighedstegnet Lejrsportsmand. Denne Proveafleggelse maa jeg nu nok udsætte nogen Tid, hvad man hurtigt kan se af følgende:

Vi mødtes udenfor Slangrupbanen, jeg uden den Kanin, som jeg skulde have købt, og Baica »noget« søvrig, saa søvrig, at han havde taget Fejl af Kl. 9 og Kl. 10, sa jeg maatte vente en hel Time paa ham.

Na, omsider startede vi, og vi fik rigtig Gang i Gaamekanismen. Paa Vejen købte vi Kaninen som jeg nu vil kalde Katten, af en Grund, som I kan forstaa om lidt. Vi var 3—4 Timer om at naa op til »Trekantens«, og dertil er der jo ca. 19 km. Da vi kom derop, lavede vi noget Mad, og hen ad Aftenen krøb vi op paa Høloftet, hvor vi tilbragte Natten Udenfor frøs det 8 Grader, indenfor frøs det 9 Grader, men i Høet, hvor vi laa, frøs det kun 7 Grader. Vinden susede ind gennem diverse Huller, Luger og Sprækker i Taget og Væggene. »Genevermind« sagde Baica, og saa sov vi.

Da vi den næste Morgen stod op, gjorde vi en stor Opdagelse. *Kaninen var borte!* Nedenfor hørte vi den stedlige Kats sagte »Miav«, og vi forstod. Den havde i Mulm og Mørke slæbt Kaninen bort og fortæret den. Kort sagt: Middagsmaden var røget. Vi fik imidlertid hurtigt etableret et Nødmaaltid, og vi maatte trøste os med, at Kaninen nok havde været en kamoufleret Kat. Og saa startede vi Hjemturen, og Kl. 4 var vi hjemme igen.

(Leo).

Efter mange Vanskeligheder

lykkedes det endelig 1. Frederiksberg Trop og Flok at finde et Sted at være; de har faaet det vældig godt indrettet og i det hele taget gjort alt klart til den store Invasion af nye Spej-

dere, som de derefter satte i Gang. Men foruden at skaffe Lokale og nye Spejdere har de ogsaa naaet at sælge over 8000 Lodsedler til deres Lotteri, saa nu kan Spejdere og Ulve rigtig køre løs med Træningen til Divisionsturnering og Korpsslejr.

I Randers har man dannet en ny Trop og Flok, idet man paa Kongens Fødselsdag sidste Aar udsilte 2 Patruljer og 2 Bander fra »Laksene«. Den nye Trop og Flok har faaet det velkendte Navn »Niels Ebbesens Trop og Flok«. Tilgangen har været meget stor, saaledes tæller Troppen allerede 35 Spejdere og Flokken 25 Ulve.

Der er nu 5 Troppe og Flokke i Randers. 1. Randers Trop, der fyldte 35 Aar den 1. November 1945, afholder i Februar stor Spejderfest og Udstilling. Tropsførerne for 2. Randers og Randelsborg Trop er indkaldte til Militærtjeneste, Jørgen Anker Larsen og Ejner Hultén er udnævnt til Tropsførere.

Løvrigt er Kolonnen begyndt at forberede sig til den store Korpsslejr til Sommer, hvor Randers møder med 125 Spejdere plus Gedebug og Boje. Endvidere paatænker man at opføre »Ali Baba og de 40 Røvere« i stort Udstyr. Divisionsturneringen haaber man at kunne faa henlagt til Randers, idet det er 10 Aar siden, der sidst har været Divisionsturnering her i Randers.

(Niels Ebbesen)

ÆRES SÍDEN

VÆBNERE

Jens Bang: PF Lars Okkels.
10. Aarhus: PF Mogens Christensen, PA Jens Jørgen Hartvig, PA Bjørn Willemoes. Kong Humle: PA Erik Petersen, PF Bent Ravn, Arne Krøger, PF Bent Larsen. Næstved: Hans Peter Petersen, PA Johannes Qvist, PA Knud Marcussen. Sct. Jacob: PF Adam Heuser, PF Leif Ramsing, PF Niels Scharling. Frie Fugle: John Ohlson, Erik Møller, PA Ib Toxholm, PF Preben Fabricius. 1. Broager: Søren Rohleder.

1.KL.SPEJDERE

Jens Bang: PF Lars Okkels, PA Erik Lassen, PF Axel Juul. 10. Aarhus: PF Werner Pedersen, PF Villy Kortsen, PF Erik Valentin Jensen. Kong Humle: PF Bent Ravn, PF Bent Larsen. Næstved: PF Poul Kjær. 1. Skorping: Kaj Nielsen, Helge Østergaard, Svend Halkjær, Jørgen Poulsen. Frie Fugle: Skm. Benny Kalkerup, Skm. John Hannibal, PF Mogens Olsen. 1. Hjørring: PF Erik K. Simonsen, TA Eigil R. Jensen.

RIDDERE

10. Aarhus: Skm. Hans Jørgen Andersen, PF Werner Pedersen, PF Erik Valentin Jensen, PF Villy Kortsen. 6. Hellig Anders: Erik Sørensen. Kong Humle: TA Torben Jæger. Næstved: PF Poul Kjær. Frie Fugle: Skm. Benny Kalkerup, Skm. John Hannibal, Skm. Jørgen Iversen, PF Mogens Olsen. 1. Hjørring: PF Erik K. Simonsen. 1. Broager: Sv. Aa. Mithiesen, Arne Clausen.

VANDRINGER

60 km.
1. Nakskov: PF Egil Raabo, PA Bent Lyng Eriksen. Sct. Jacob: Arne Christensen, PF Adam Heuser, Frans Larsen, Bent Madsen, PF Niels Scharling.
90 km.
2. Valdemar Sej: PF Hans Worm, PF Jørgen Worm, PF Leif Petersen.
100 km.
Sct. Jacob: PF Adam Heuser.

En norsk Patruljetur

»Vedtatt«, spurte patruljeføreren »Ja«, svarte alle gutta i kor.

Søndagen kom med flott solskin. Kl. 9 var alle gutta fra patruljen samlet ved tropslokalitet. Det var Elgepatruljen, som skulle paa skitur.

Det var falt litt sne om natten saa det var straalende føre. Sola skinn i den nyfalte sneen, saa det glitret, som om hele marka var av bare diamanter. Vi skulle til en hytte, som laa 8 km inne i skogen. Vi føk av gaarde, saa snart startordet kom fra patruljeføreren. Terrenget her var godt a gaa i. Det var marker med smaa bakkehøininger, men saa snart vi kom inn i skogen, blir det slutt med høiningerne, her var det bare opover. Men du, hvor deiligt det var her ute i skogen. Den deilige duften av gran og furu rev i neseborene.

Farten var ikke saa stor nu længer, det tok vist paa. I den store kneiken for vi kommer til hytta, var det ikke store farten som blev presteret. Men da vi endelig sto paa toppen og saa ned paa hytta, hørte jeg et sukk fra samtlige. Nu var moroen begynt. En etter en satte utfor. Det gikk saa sneen sto som en sky bak han. Det var tilslutt en rekke av slike skydotter langs hele bakken.

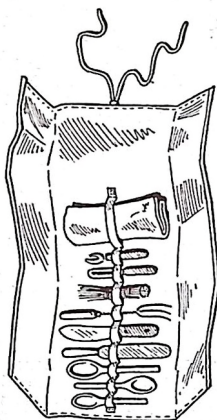
Vi svingte flott opp foran hyttedøra. Skiene kom av i en fart, og vi stormet inn. Her skulle vi spise, kaffe kokes og hytten varmes opp. 4 hentet vann, 2 huget ved, 1 fyrte opp i ovnen, 1 i peisen og to fant frem maten.

Efter maten, som smakte utmerket, blei det en liten hvil, for dem som ikke maatte vaske opp.

Saa kom sporleiken. Det var de samme partier. Vi gikk og traakket rundt i skogen ved hytta i vel 20 minutter, saa søkte vi skjul der det passet best. Nu kom det andre partier for at finne oss. Jeg satt oppe i et grantre. Efter en stund, blei jeg oppdaget. Det gikk slik til. Det kom to stykker unner træet, hvor jeg satt, jeg ville se hvem det var, lente meg utover grenen, gled, men fik huket mig fast i en annen gren. Paa denne grenen var det fullt av sno. Sneen falt av og Ole, som sto rett unner, saa opp og dermed horte jeg en forferdelig latter. Jeg saa ned. Der satt Ole begravet i sno, ristet paa hodet, og fisket sno opp fra nakken. Dermed var jeg oppdaget. Men vi vann likvel. Da halvtimen var gått, hadde dem ikke funnet mer end tre av oss.

(Af et Brev til 1. Bogense).

Bring Patruljeudrustningen i Orden

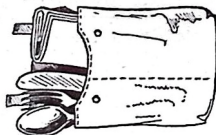

Patruljekøkkensæt

Praktisk Hessianshylster indeholdende: 3 Træsleve, Paletkniv, stor Køkkenkniv, Stegegaffel, Kartoffelkniv, Karskruppe, Hessiansviskestykke Kr. 10,85

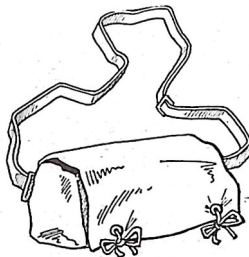
Spisebestik m. m.

Kniv, Ske, Gaffel og Theske i Lærredshylster Kr. 4,50
Samme Sæt, men med bredbladet lille Brødkniv Kr. 6,00
Aluminiumsbestik til at sætte sammen Kr. 7,50
Lærredspose med Hessiansviskestykke og Spisebestik Kr. 4,85
Bredbladet lille Brødkniv, anvendelig til Bord- el. Skedekniv Kr. 3,00

Rygsejlsække og Vandretasker

is af prima Sejldug Kr. 48,50
meis, kun faa Stk. Kr. 42,50
Vandretasker, forskellige Faconer og Kval. Kr. 16,50 14,50 12,00 10,50
Turtaske, imp. Lærred, som Tegningen Kr. 3,85

Sejldugsvandfæde og Spande

syet af Rester. — Vandfæde (lidt smudsige) Kr. 3,85
Vandfæde, svær Sejldug Kr. 4,85
Vandspande, 5 Liter .. Kr. 5,85
Vandspande, extrasvær Kr. 7,85

Barduner

Prima flettede Hørgarns Barduner, ca. 3 1/4 m lange m. Strammere pr. Par Kr. 2,00

Rygsejlsække

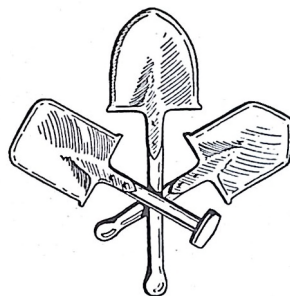
Svært Lærred, til Skiftetøj, m. m. Kr. 0,85
Gummistofposer til Toiletsager o. lign. Kr. 0,85
Lærredspose i firkantet Facon, kan hænges i Bæltet Kr. 0,85

Teltunderlag

impregneret vandtæt Papir, Størrelse 120 x 200 cm, pr. Stk. Kr. 0,75

Signalflag

Uldne tofarvede, 2 Stk. i Hylster Kr. 15,00

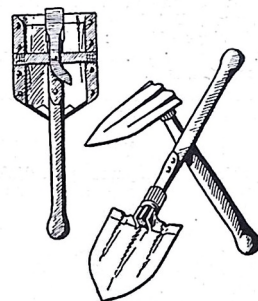
Spader

Stort Parti br. tidl. Militærspader realiseres.

Patruljespader, den rigtige Facon Kr. 2,85

Patruljespade, forskellige Faconer Kr. 1,85
Svære Læderhylster ... Kr. 2,85

Pionerspade, Nyhed. Bladet kan vendes saa det kan virke som en Hakke. Med Læderhylster Kr. 5,85

Engelske Stegepander

22 cm i Diam. med hult Haandtag Kr. 2,25

Det Danske Spejderkorps Depot

FIOLSTRÆDE 19 — KØBENHAVN K — TELEFONER: PALÆ 4526 OG PALÆ 5711